

„Oops, ära mine jampsits! käs sa ei arva seesugusid finnaid enam fui ühe paari meie sibessonnas ja maial olema? Neid on paaris ja umbpaarikaupa leida. Misopärasest peaks Mihkli linnas warga kindaga paarimees olema?“ „Kirjuid kindaid on igalpool palju leida.“ vastas Triinu, „aga sel kindat paaril on üks tähtsam ise märs, misga neid teiste finnaate tosinate bulgast wööss väljavaliteda. Kas nääte seda kolmesordist finisse-punase willase ja ingewa wälge-niidiga kesklerutud lõnga, misga kindat loomus hõrme laiujelst on fooriud?“ Rööf waatasid nüüd terase silmoga wereplekilist finnast, ja leidisid Triinu täbendamise töeks. „Siiski wööb nissugusi kindaid enam fui üks paar olla,” ütles isa — „ja meil ei ole mite õigust Korbiija Mihkli peale warguse süüd mõtelda.“ Kui veel tük aega selle aja pärast edasi tagasi oli räägitud, heideti wiimaks öhtul publama. Tuli oli ammugi toas kuünud, kused juba kolmest korda ühtul laulnud, oga Jüril ei tulnud und silma. Imelik kindat lugu ei läinud tal mõtest, ega lassnud magama uinuba. Et Korbiija Mihkel naabris Udumetsa wallas üks joodik, prässia ja laisanahaga peremees oli, seda teadis igamees, nii samati ka seda, et ta launis nükas raha ja leiuwamees oli. Täna öösel tulid sõik need tutawad osjad Jüril meeles, ja näitas nüüd ühekorraga laissa, prässia peremehe raha lugu nature fui wöeras, mis teatud elukorraga kofu ei tahtnud joosta. Vast hommiku eel uinus Jüri magama; siiski oli ta hommikul virgudes esimene, sedi et wanemal inimesel, kes ühel aastal harinud ülegärfama, uni isa omal aastal taub. Jüri tallitas oma hommikused peremehe tööd forrale, panj soodu aastal sue ja kasutka selga, käekis vcea hobuse saoni ete panna, üteldes: „Mul on täna Kirilu õpetaja ja Konglamäe herra ga nature aja tallitada, sellepärast ei jöua ma enne öhtud tagasi.“ Beretähjedega warga kindat oli ta teiste teadmata põue pistnud. Eritels sõitis ta kirskumäisa ja rääkis kindat lugu õpetasale. Õpetaja laekis oma hebused ete panna ja sõitis Jüriga seltsis Konglamäele,

sed Konglamäe berra oli sel puhul haakentihtri. Kohu ammetis. Kirilu õpetaja ja herra pibasid tük aega isefestis növu, siis lutsuti Jüri tupa, wöesi merine linnas tunnistähedat ja finnitati Jürile, et ta jalapealt kocu tagasi sõidak, ja oma naise ja lastele ütleks, et nemad pismolt ühegi clawa hingele sedi kindat aßasti midagi ei räägiks, muidu wööks enneaegne jut laiemale peoeta, fui tarvis oleks. Jüri töötas kocu tagasi, rääkis lühidelt oma pääria tallitust, ja lästis pererahwa suud puhlad pibada.

Paari pääria pärast tuli üks tutov Soofula peremees mõisast tulles Jürile sisse, kõi uudist täis, mis ta Konglamäel täna kuulnud ja nainud. Hommiku wora oli Konglamäe herra Udumetsa mõisa sõitnud, seal Udumetsa herra, kohumehe ja kolme mõisa mehega Korbijsa Mihkli talusse läinud, kus peremees ja perenoine kõbe kindlast wahi alla olid pandud, senni fui herra oita ja maja igaskohas läbitiinud. Wiimaks oli Konglamäe herra ühe kindaga sidast tulnud ja Saaksele Udumetsa herrale ütelnud (mis toavõis äramõtinud): „Se assi on selge, kindad on paarimehed.“ Siis andis ta kohumehele käsku, Mihkli käed selja peale sinnisiduda ja teda wahi al Konglamäe mõisa wia. Pealegi pidi kohumees Mihkli naise senni wahi alla panema, et ta ära ei joosteks, ja teisel pääwol ka mõisa saatma. Nida ulje oli herra luffu ja oma piiserriga sinnipan nud. Mis se imelik oñi täbendas, seda ei teadnud külaline pismolt seletada. Oleks ilja oegu füssil ligimail wargust kuusda olnud, siis wööks aejä se läbi täbända; aga nüüd jät aisi sõigil mõistmata. Jüri pererahwas mõistis lugu kõbe, aga seeldu meeletuletoote, ei annud noob fulamehele mitte pismemat aja etsust.

Kuda issemine Korbijsa Mihkel naissega Tallinna wangi wüdi, kus mõlemad isepäinise linni peeti, et teine teisega kofu ei saanud, ja kuda kohu läbi laulamised rohkem aasta wältasivad: sedi wööksin valjugi rääldida. Wabe wahel ütstut silt ja seal rahuvalt kohu ete, esalt fui tunnič